
Warszawskie wieczory filmowe z audiodeskrypcją

Katalog filmowy

Spis treści

Historia audiodeskrypcji w Fundacji Szansa dla Niewidomych _____	4
Terminarz pokazów _____	7
Amok _____	9
Sylwetki twórców _____	10
<i>Amok</i> – o filmie subiektywnie _____	19
Kiler-ów 2-óch _____	22
Sylwetki twórców _____	24
<i>Kiler-ów 2-óch</i> – o filmie subiektywnie _____	32
Kilka słów o audiodeskrypcji _____	33
Organizator – Fundacja Szansa dla Niewidomych _____	35

Historia audiodeskrypcji w Fundacji Szansa dla Niewidomych

Fundacja Szansa dla Niewidomych w 2019 r. będzie obchodziła 20-lecie zainicjowania Konferencji REHA FOR THE BLIND® IN POLAND, która przez dotychczasowe 17 edycji gromadziła tysiące osób niewidomych, słabowidzących i ich bliskich.

Podczas Konferencji REHA FOR THE BLIND® IN POLAND organizowane są pokazy filmów z audiodeskrypcją. Pierwszym filmem, który mogli poznać uczestnicy tego wydarzenia, był „Dzień Świra”, zaprezentowany w 2009 r. podczas VII edycji REHA FOR THE BLIND® IN POLAND. W 2011 r. konferencji towarzyszył „Tydzień filmów z audiodeskrypcją”. Widzowie z niepełnosprawnością wzroku mogli wtedy poznać takie produkcje filmowe, jak „1920 Bitwa Warszawska” w reżyserii Jerzego Hoffmana, „Jan Paweł II. Szukałem Was” w reżyserii Jarosława Szmidta, polska animacja „Gwiazda Kopernika” w reżyserii Zdzisława Kudły i Andrzeja Orzechowskiego, biografia polskiej noblistki pt. „Madame Curie” w reżyserii Mervyna LeRoya (polski tytuł „Curie-Skłodowska”), dramat fantasy „Duża Ryba” w reżyserii Tima Burtona oraz łączące animację i film fabularny „Smerfy” w reżyserii Raji Gosnella. W kolejnym roku podczas konferencji zorganizowano pokazy z audiodeskrypcją filmów „Epoka Lodowcowa 4” i „Sherlock Holmes: Gra Cieni”.

W kolejnych latach towarzyszyły nam kolejne filmy. W 2015 r. przy okazji pokazu filmu pt. „Obce ciało” na Konferencji gościł jego twórca – Krzysztof Zanussi. W 2016 r. podczas XIV edycji Konferencji REHA FOR THE BLIND® IN POLAND pojawił się pomysł na wieczorny maraton filmów z audiodeskrypcją. Uczestnicy mieli możliwość zapoznania się z polskimi produkcjami: „Uwikłanie”, „Zabij mnie glino”, „Rewers” oraz „Wielki Szu”. Do udziału

zostały zaproszone nie tylko osoby niewidome, ale także widzące, zaś wydarzenie odbyło się pod hasłem „Oglądamy wszyscy razem”. Pomysł pokazów filmów, z których mogą korzystać zarówno osoby widzące, jak i niewidome spotkał się z bardzo pozytywnym odbiorem. Dla osób pełnosprawnych, które pojawiły się na maratonie audiofilmów, to wydarzenie stanowiło przekaz o tym, że zainteresowanie kinem przez osoby z niepełnosprawnością wzroku jest faktyczne i coraz większe. Było to inspiracją dla pracowników Fundacji Szansa dla Niewidomych do rozwijania tego pomysłu i dalszej popularyzacji filmów dostępnych dla osób niewidomych. Zdecydowaliśmy o kontynuacji tego wydarzenia. Podczas XV edycji Konferencji REHA FOR THE BLIND® IN POLAND w 2017 r. zorganizowaliśmy „Nocny Festiwal Audiofilmów”. Wówczas, podobnie jak i w tym roku, stało się to możliwe dzięki dofinansowaniu Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Konferencja REHA FOR THE BLIND® IN POLAND w 2017 r. składała się z 2 części: uroczystej Gali pod hasłem „Jesteśmy razem”, odbywającej się na warszawskim Torwarze 16 października 2017 r. oraz Konferencji pod nazwą „Wielkie Spotkanie Niewidomych, Słabowidzących i Ich Bliskich” zorganizowanej w Pałacu Kultury i Nauki w dniach 17-18 października 2017 r. Wieczorami uczestnicy wydarzenia mieli okazję wziąć udział w projekcjach filmów z audiodeskrypcją: „Jack Strong”, „Miasto '44” oraz „Generał Nil”. Ostatniego dnia Konferencji nasi goście spotkali się z gwiazdami prezentowanych filmów: Marcinem Dorocińskim („Jack Strong”) i Zofią Wichłacz („Miasto '44”).

Tegoroczna edycja wydarzenia jest organizowana pod hasłem „Warszawskie wieczory filmowe z audiodeskrypcją” i obejmuje pokazy 2 filmów rodzimej produkcji. Pierwszy z nich – „Amok” w reżyserii Kasi Adamik – to ukłon w stronę współczesnego kina kryminalnego. Drugi tytuł – „Kiler-ów 2-óch” Juliusza Machulskiego będzie dla widzów powrotem do przeszłości, przywołaniem jednej z kultowych polskich komedii.

Terminarz pokazów

15 listopada 2018 r. (czwartek)	Pokaz filmu „Amok” z audiodeskrypcją
29 listopada 2018 r. (czwartek)	Pokaz filmu „Kiler-ów 2-óch” z audiodeskrypcją

Początek każdego spotkania o godz. 18:00.

W programie:

- Pokaz filmu z audiodeskrypcją.
- Dyskusje o filmie.
- Niepowtarzalna atmosfera.

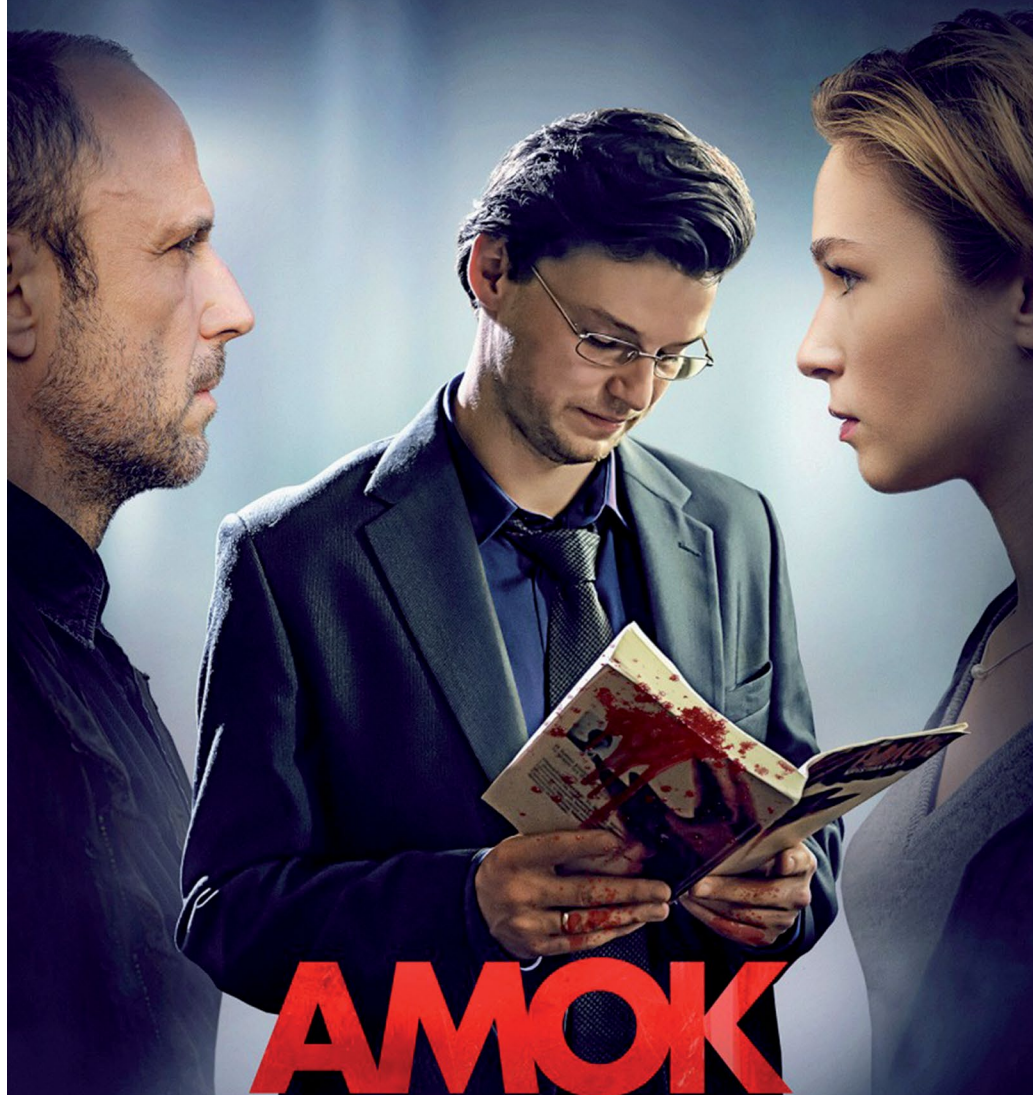
Miejsce spotkań:

Salon Prezentacyjny Fundacji Szansa dla Niewidomych

ul. Gałczyńskiego 7

00-362 Warszawa

HISTORIA, KTÓRA WSTRZĄSNĘŁA ŚWIATEM

AMOK

ZBRODNIA I SŁAWA

ŁUKASZ SIMLAT MATEUSZ KOŚCIUKIEWICZ ZOFIA WICHŁACZ

K&K SELEKT FILM w koprodukcji z TVN OKRA STUDIO PRODUKCYJNE i KINO ŚWIAT współfinansowany przez POLSKI INSTYTUT SZTUKI FILMOWEJ PRESENTACJA FILMU „AMOK” w rolach głównych MATEUSZ KOŚCIUKIEWICZ ŁUKASZ SIMLAT ZOFIA WICHŁACZ
scenariusz ANTONI KONAŚA-LIŻBAKIEWICZ reżyser MICHAIŁ SZARONSKI
muzyka ANTONI KONAŚA-LIŻBAKIEWICZ montaż WIKTORIA SZARONSKA
kostiumy JACEK KULCZYŃSKI makijaż WIKTORIA SZARONSKA
kadrowanie KATARZYNA BĘDZIŃSKA
montaż dźwięku WŁODZIMIECH PIOTKIEWICZ
zdjęcia TOMASZ KARCZEWSKI
producent BEATA PIOTKA
kierownictwo ANNA WASNIEWSKA-GAŁ
scenariusz RICHARD KARPALA
reżyseria KATARZYNA ADAMK

W KINACH OD 24 MARCA

Amok

Reżyseria: Kasia Adamik

Scenariusz: Richard Karpala

Rok premiery: 2017

W rolach głównych:

- Mateusz Kościukiewicz jako Krystian Bala
- Łukasz Simlat jako Jacek Sokolski
- Zofia Wichłacz jako Zofia Bala
- Zbigniew Strzyż jako Komendant
- Jan Peszek jako Profesor Horowitz

Rybacy znajdują w rzece ciało. Przerażające odkrycie zostaje nagłośnione przez media i trafia do wszystkich serwisów informacyjnych w kraju. Ofiarą okazuje się architekt Mariusz Rószewski, jednak winnych zbrodni nie udaje się odnaleźć i sprawa – z braku dowodów – trafia do policyjnego archiwum. Kilka lat później anonimowy telefon na policję sugeruje, że to morderstwo zostało szczegółowo opisane w powieści „Amok” Krystiana Bali. Sprawę przejmuje inspektor Jacek Sokolski. Policjant szybko odkrywa podobieństwa między zabójstwem a opisaną w książce zbrodnią. W toku śledztwa poznaje również samego Balę. Ich spotkanie rzuci nowe światło na sprawę i rozpocznie emocjonujący pojedynek pomiędzy Krystianem i Sokolskim – dwójką bardzo silnych osobowości, nieustannie balansujących na granicy dobra i zła. Czy pisarz jest mordercą? A może stał się ofiarą własnych ambicji i nieszczęśliwego zbiegu okoliczności?

Sylwetki twórców

Kasia Adamik

Fot. Rafał Placek/Gildia Reżyserów Polskich

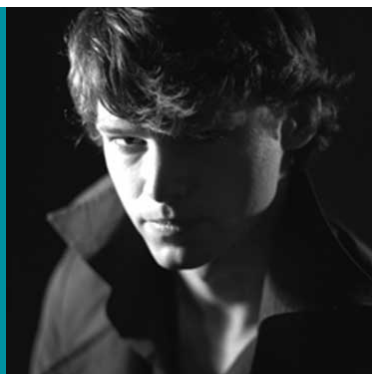

Reżyserka, storybordzistka, plastyczka, członkini Polskiej Akademii Filmowej. Absolwentka Wydziału Grafiki na Akademii Sztuk Pięknych w Brukseli. Znana z reżyserii takich filmów jak „Amok” (2017), „Janosik. Prawdziwa historia” (2009), „Boisko bezdomnych” (m.in. Nagroda Publiczności na Festiwalu Polskich Filmów Fabularnych w Gdyni 2008) czy „Szczekając na świat” (nominowany do Głównej Nagrody Jury na Festiwalu Filmowym Sundance 2002 oraz zdobywczyni Nagrody Specjalnej za najlepszy film na Warszawskim Festiwalu Filmowym w 2002), a także polskich seriali, m.in. „Wataha” (Polska Nagroda Filmowa Orzeł 2018 w kategorii Najlepszy Filmowy Serial Fabularny), „Głęboka woda” (nagroda Prix Italia 2012 w kategorii serial telewizyjny), „Układ Warszawski”, „Pitbull” i „Ekipa”. Współreżyserowała „Pokot” (Srebrny Niedźwiedź na Międzynarodowym Festiwalu Filmowym w Berlinie 2017, Złote Lwy 2017 dla najlepszego reżysera na Festiwalu Polskich Filmów Fabularnych w Gdyni). Reżyserka drugiej ekipy „Gorejącego krzewu” (obsypany Czeskimi Lwami w 2014 r.) oraz nagradzanego na wielu festiwalach „W ciemności” (nominacja do Oscara 2012).

Współreżyserka pierwszego polskiego serialu dla platformy Netflix „1983”.

Mateusz Kościukiewicz

Fot. gudejko.pl

Jest uważany za jednego z najbardziej obiecujących aktorów młodego pokolenia. Ukończył Państwową Wyższą Szkołę Teatralną w Krakowie. Jego debiut na dużym ekranie to międzynarodowa produkcja „Nightwatching” w reżyserii Petera Greenaway. Wystąpił u Andrzeja Wajdy w dramacie „Tatarak”, na podstawie książki Jarosława Iwaszkiewicza. Jego pierwszą dużą rolą była kreacja zbuntowanego muzyka Janka w filmie „Wszystko, co kocham”, w którym wystąpił u boku Jakuba Giersza, Andrzeja Chyry i Anny Radwan. Za tę rolę Mateusz Kościukiewicz odebrał nagrodę Polskiej Akademii Filmowej „Odkrycie roku” podczas Ogólnopolskiego Festiwalu Sztuki Filmowej „Prowincjonalna”. W 2010 r. otrzymał nagrodę dla Najlepszego Aktora na Międzynarodowym Festiwalu Filmowym w Karlovych Varach za film „Matka Teresa od kotów”.

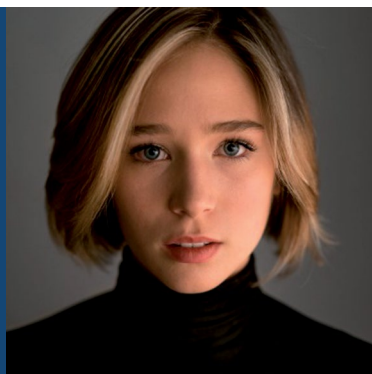
W 2013 r. kolejny raz spotkał się z Andrzejem Wajdą na planie filmu „Wąłesa. Człowiek z nadziei”. Zagrał tytułową rolę w produkowanym dla włoskiej telewizji serialu „Na imię miał Franciszek”, opowiadającym o losach założyciela zakonu Franciszkanów.

Oprócz aktorstwa, zajmuje się również scenopisarstwem i produkcją. Razem z Maciejem Bochniakiem napisał scenariusz do muzycznej komedii „Disco Polo”, w której również wystąpił.

W 2017 r. na ekranach pojawiły się 4 produkcje z jego udziałem, w tym 3 filmy, w których zagrał główne role. Oprócz „Amoku” wystąpił m.in. w filmie „Twarz” w reżyserii Małgorzaty Szumowskiej. W 2018 r. odebrał za ten film nagrodę „Najlepsza rola męska” podczas Konkursu Polskich Filmów Fabularnych Netia OFF CAMERA.

Zofia Wichłacz

Fot. coolkeyplay.pl

Polska aktorka młodego pokolenia, urodzona w 1995 r. w Warszawie. Na ekranie debiutowała w 2013 r. w filmach „Był sobie dzieciak” (reż. Leszek Wosiewicz) i „Niegdyś moja matka” (reż. Sophia Turkiewicz). Wcieliła się w rolę Anieli Dulskiej w spektaklu Teatru Telewizji „Moralność pani Dulskiej” (reż. Marcin Wrona) oraz gościnnie wystąpiła w drugim sezonie serialu „Głęboka woda”. Za rolę w „Moralności pani Dulskiej” uzyskała wyróżnienie aktorskie na Festiwalu Teatru Polskiego Radia i Teatru Telewizji Polskiej „Dwa Teatry” w Sopocie.

W 2014 r. zagrała jedną z głównych ról w filmie wojennym „Miasto 44” w reżyserii Jana Komasy. Za rolę sanitariuszki „Biedronki” otrzymała Orła w kategorii Odkrycie roku oraz nagrodę dla najlepszej aktorki pierwszoplanowej na 39. Festiwalu Filmowym w Gdyni. Była też nominowana do Orła za najlepszą główną rolę kobiecą. W maju 2015 r. zadebiutowała na deskach teatru rolą Hanny Zach w monodramie „Porozmawiajmy po niemiecku”, wystawianym w warszawskim Teatrze „Polonia”. Spektakl oparty na pamiętniku Hanny Zach wyreżyserował Łukasz Kos.

W 2017 r. otrzymała Nagrodę Specjalną im. Piotra Łazarkiewicza za filmy „Miasto 44” i „Zgoda” podczas Festiwalu Filmów Polskich w Los Angeles. W tym samym roku odbyły się premiery trzech produkcji z jej udziałem. W styczniu do kin trafił film w reżyserii Andrzeja Wajdy zatytułowany „Powidoki”. Miesiąc

później ukazał się, oparty na powieści Olgi Tokarczuk „Prowadź swój pług przez kości umarłych”, dramat w reżyserii Agnieszki Holland „Pokot”, w którym wcieliła się w rolę matki „Matogi”. W marcu premierę miał film „Amok” na podstawie opartej na faktach powieści Krystiana Bali o tym samym tytule. Aktorka wcieliła się w jedną z głównych ról – żonę Krystiana Bali, Zofię Bałę. W tym roku na Międzynarodowym Festiwalu Filmowym w Berlinie otrzymała nagrodę „Shooting Star” dla najbardziej obiecującej, młodej aktorki europejskiej.

Łukasz Simlat

Fot. www.plan-aktor.com

Swoją przygodę z aktorstwem rozpoczął uczęszczając przez dwa lata do studia aktorskiego ART-PLAY. W 2000 r. ukończył studia w Akademii Teatralnej w Warszawie (bez dyplomu). Od 2007 r. jest związany z warszawskim Teatrem Powszechnym. Swoją grą zarówno na deskach teatralnych, jak i przed kamerami zyskał uznanie krytyków. Wielokrotnie wyróżniany m.in. za spektakl „Rosyjski dramat” Grand Prix Międzynarodowego Festiwalu Działań Teatralnych i Plastycznych oraz za rolę w monodramie „Jak zjadłem psa” na II Festiwalu Form Teatralnych w Warszawie. Za rolę Arka w filmie „Kochankowie z Marony” został nominowany do nagrody im. Zbyszka Cybulskiego.

Na szklanym ekranie zadebiutował rolą epizodyczną w serialu „Dom”. Aktor przez jakiś czas grał niewielkie role w filmach i serialach. Dopiero na planie II części „Bożej podszewki” dostrzegła go reżyser Izabella Cywińska. Mimo, iż spędził tam zaledwie jeden dzień zdjęciowy, ta wkrótce powierzyła mu ambitną rolę rozdartego wewnątrznie Arka w produkcji „Kochankowie z Marony”. Simlat miał okazję zagrać Szymona w uhonorowanym kilkoma nagrodami filmie „Statyści” Michała Kwiecińskiego oraz drugoplanową, ale dającą się zapamiętać rolę ojca Adasia we „Wszyscy jesteśmy Chrystusami” Marka Koterskiego. Aktor wcielił się także w dość charakterystyczną rolę księgowego Adama Turka w serialu „BrzydUla”. Kolejne najnowsze produkcje z jego udziałem to: „7 uczuć” Marka Koterskiego – kolejna odsłona historii

Adasia Miauczyńskiego, „Kamerdyner” w reżyserii Filipa Bajona oraz planowana na 2020 rok produkcja „Broad Peak”, opowiadająca o tragedii polskich himalaistów podczas pierwszego zimowego wejścia na tytułowy szczyt w 2013 r.

Zbigniew Stryj

rozastanco.com

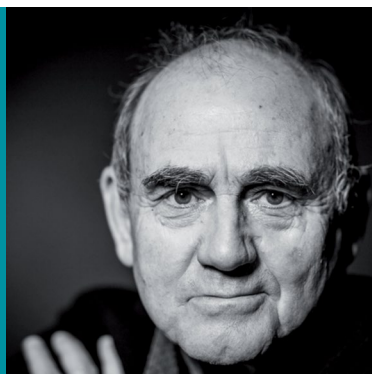

Absolwent Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej we Wrocławiu (filia PWST w Krakowie). W 1995 r. otrzymał Nagrodę im. Leokadii Starke dla młodych aktorów. Jest autorem kilku tomików poetyckich, utworów dramatycznych i scenariuszy teatralnych. Rozpoznawalność dała mu rola mecenasa Adama Roztockiego w serialu „Na Wspólnej”. Na co dzień występuje w Teatrze Nowym w Zabrzu, w którym pełni również funkcję zastępcy dyrektora ds. artystycznych.

Wielokrotnie obsadzany w rolach wojskowych i mundurowych. Znany z ról w takich filmach jak „Amok” (2017), „Karbala” (2015), „Jack Strong” (2014), „Drogówka” (2013), „Generał Nil” (2009).

Jan Peszek

Fot. zaagencja.com

Aktor teatralny, telewizyjny i filmowy. W 1966 r. został absolwentem krakowskiej Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej. W tym samym roku przeprowadził się do Wrocławia, gdzie zadebiutował na scenie Teatru Polskiego. W latach 1975-1976 grał na deskach łódzkiego Teatru Nowego, a w okresie 1979-1981 Teatru im. Stefana Jaracza w Łodzi. Ponadto występował w Teatrze Polskim w Poznaniu (1981-82), Teatrze Słowackiego w Krakowie (1982-86), Starym Teatrze w Krakowie (1986-92). Od 1997 r. jest aktorem Teatru Narodowego w Warszawie, współpracuje także z Teatrem im. Słowackiego w Krakowie. W ostatnich latach zajmuje się również reżyserią i produkcją własnych spektakli, a także wykładami w krakowskiej PWST. Jest laureatem wielu prestiżowych nagród.

Amok – o filmie subiektywnie

„Amok” to film oparty na prawdziwej historii pisarza Krystiana Bali, skazanego za zabójstwo, które opisał w swojej książce, na 25 lat więzienia. Ta produkcja to zarazem mocne kino kryminalne z elementami thrillera oraz psychologiczny dreszczowiec.

Początek filmu miesza na ekranie sceny realistyczne z wizjami pisarza, które ten przekłada na strony swojej książki. Krystian Bala (w tej roli Mateusz Kościukiewicz), opisuje w niej brutalne morderstwo, jednocześnie marząc o wielkiej karierze artystycznej. Obok niego i jego wizji toczy się zwykłe życie – żona z małym synkiem stara się zdobyć choć trochę jego uwagi, on zaś wygląda na skupionego tylko na własnej karierze. Na wiele godzin zamyka się w pokoju, w którym pisze. Walczy z kompleksami, marzy o tym, by być wielkim i znanym artystą i wie, że żeby przestać być nikim, musi zrobić coś, dzięki czemu jego nazwisko stanie się znane.

Akcja przenosi się 4 lata później, kiedy Bala wygląda już na bardziej pewnego siebie. Udało mu się wydać książkę i czeka na swój moment sławy. Mimo, że powieść zbiera same krytyczne recenzje, Bala w końcu dostaje się na piedestał, kiedy jeden z policyjnych śledczych zauważa zbieżność zbrodni opisanej przez Krystiana Balę z okolicznościami niewyjaśnionej śmierci pewnego biznesmena. Rozpoczyna się rywalizacja między Balą a oficerem Jackiem Sokolskim (Łukasz Simlat).

Film zwraca uwagę sposobem przekazu – sceny z życia bohaterów przeplatają się z projekcjami wyobraźni autora. Twórcy nie przedstawiają tylko historii kryminalnej, ale wplatają w nią wycieczki w głąb umysłu głównego bohatera.

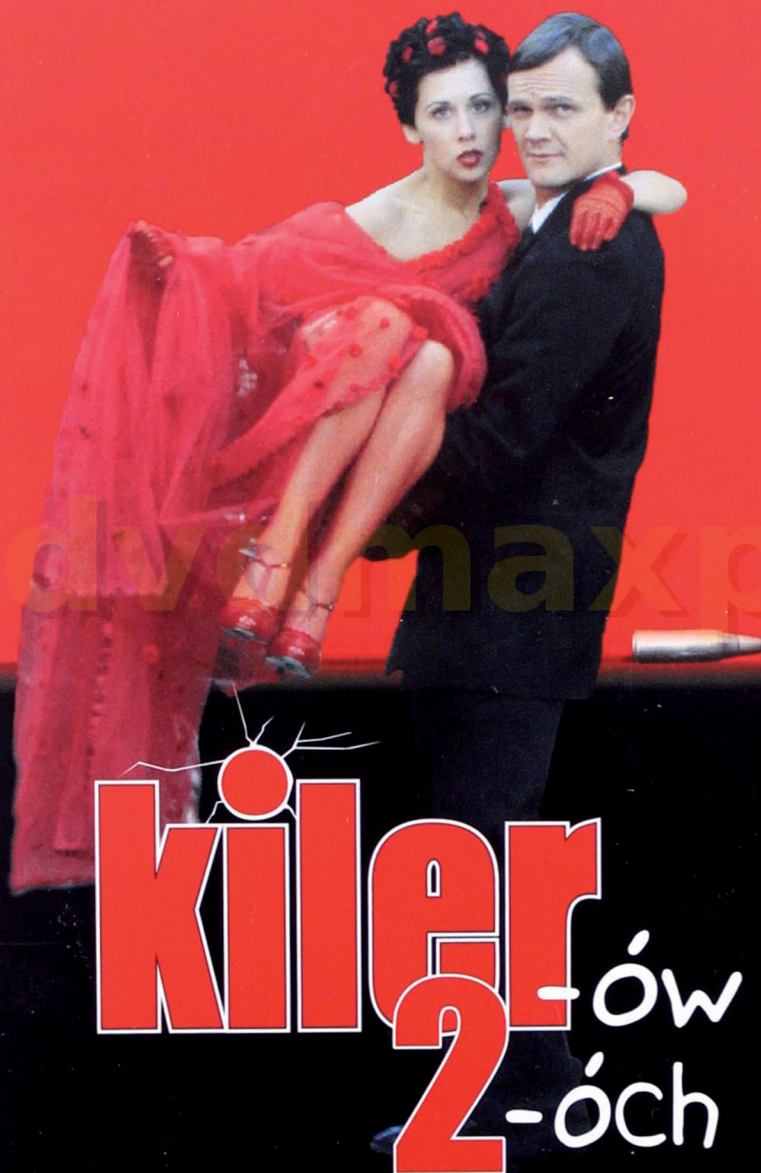
W ten dwutorowy obraz idealnie wpisuje się przerysowana rola Mateusza Kościukiewicza, który kreuje Balę na psychopatę, nieprzewidywalnego i momentami szalonego, a jednocześnie żyjącego w ciągłej niepewności i strachu. Film pokazuje łatwość, z jaką postać głównego bohatera – zakompleksiona, a jednocześnie bardzo inteligentna i ambitna w dążeniu do osiągnięcia sławy, popada w obsesję.

Fabula filmu Kasi Adamik, choć oparta na faktach i wykorzystująca prawdziwe nazwisko głównego bohatera, znacznie odbiega od prawdziwej historii Krystiana Bali. Autorzy filmu skoncentrowali się na psychologicznej analizie tej postaci i jego pragnienia bycia dostrzeżonym przez świat, docenionym i podziwianym.

Film jest mroczny, chociażby z uwagi na fabułę, ale ten efekt podkreślają także ciemne barwy, niedoświetlone i mgliste wnętrza, sposób filmowania nasuwający skojarzenia z sennymi majakami. Klimat tworzą przeplatające się sceny rzeczywistości i fikcji, a także sceny przemocy, które mają szokować widza, podkreślać zaburzenia głównego bohatera i jego skłonności psychopatyczne.

CEZARY PAZURA

W KOMEDII JULIUSZA MACHULSKIEGO

kiler 2-ów 2-óch

DWA RAZY ŚMIESZNIEJ

 ZEBRA
Studio Filmowe

 DVD
VIDEO

Kiler-ów 2-óch

Reżyseria: Juliusz Machulski

Scenariusz: Juliusz Machulski, Ryszard Zatorski

Rok premiery: 1999

W rolach głównych:

- Cezary Pazura jako Jerzy Kiler/Pułkownik Jose Arcadio Morales
- Janusz Rewiński jako Stefan „Siara” Siarzewski
- Jerzy Stuhr jako Komisarz Jerzy Ryba
- Małgorzata Kożuchowska jako Ewa Szańska
- Katarzyna Figura jako Ryszarda „Gabrysia” Siarzewska, żona „Siary”
- Jan Englert jako Senator Ferdynand Lipski
- Jolanta Fraszyńska jako Aldona „Dona” Lipska, córka senatora
- Marek Kondrat jako Mieczysław Klonisz, dyrektor więzienia

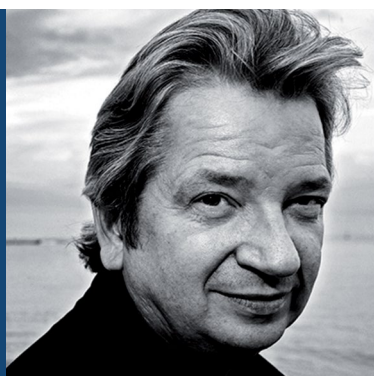
Kontynuacja losów Jerzego Kilera z komedii Juliusza Machulskiego „Kiler”. Były taksówkarz, Jurek Kiler, zakłada fundację charytatywną, wspomagającą budżet państwa. Staje się popularną postacią życia publicznego, przyjaźni się z Papieżem, Jurkiem Owsiakiem, prezydentem USA Billem Clintonem. Tymczasem jego wrogowie, którzy właśnie opuścili więzienie – gangster Siara i senator Lipski nasyłają na niego płatnego mordercę, Szakala i kubańskiego najemnika, sobowtóra Kilera. Na dodatek główny bohater wzbudza zainteresowanie nie tylko gangsterów,

ale i kobiet: ponętnej Rysi Siarzewskiej, żony Siary i pełnej temperamentu Dony Lipskiej, córki senatora. Rozpoczyna się pościg za Jurkiem Kilerem...

Sylwetki twórców

Juliusz Machulski

Fot. www.zebrafilm.pl

Reżyser, scenarzysta i producent filmowy. W latach 1973-1974 studiował filologię polską na Uniwersytecie Warszawskim. W 1978 r. ukończył studia na Wydziale Reżyserii Państwowej Wyższej Szkoły Filmowej, Telewizyjnej i Teatralnej im. Leona Schillera w Łodzi. W latach 1984-1985 studiował w Cal-Arts w Kalifornii (stypendium Fulbright'a). W 1988 r. założył Studio Filmowe ZEBRA, któremu szefuje do dzisiaj. Wykładowca reżyserii filmowej w Hunter College w Nowym Jorku. Autor i producent najpopularniejszych i licznie nagradzanych polskich filmów.

Jego pierwsze filmy to krótkometrażowe etiudy szkolne: „Paralaksa”, „Wolna sobota” i „Gorączka mleka” – wszystkie wyróżnione na Festiwalu Etiud Filmowych w Warszawie w 1978 r. Jest twórcą kultowych filmów polskich, takich jak: „Vabank”, „Seksmisja”, „Vabank II, czyli riposta”, „Kingsajz” oraz „Kiler”. Autor teatrów telewizji: „Jury”, „19. południk”, „Przerwanie działań wojennych”, „Next-ex”, „Matka brata mojego syna”, „Brancz”.

Pełnometrażowy debiut fabularny Juliusza Machulskiego „Vabank” stał się jednym z największych przebojów polskiego kina. Komedia „Seksmisja” napisana i wyreżyserowana przez Machulskiego w niespełna rok od premiery zgromadziła w kinach oko-

ło 12 milionów widzów. Film „Szwadron”, którego Machulski był reżyserem, scenarzystą i producentem, reprezentował kinematografię polską w nagrodach Amerykańskiej Akademii Filmowej Oscar® 1993. Juliusz Machulski jest również producentem filmu „W ciemności” w reżyserii Agnieszki Holland nominowanego do Oscara® 2012 w kategorii Najlepszy film nieanglojęzyczny.

Laureat wielu nagród i wyróżnień, zarówno festiwalowych i branżowych (w tym, m.in.: 6-krotnie Złote Lwy – Festiwal Polskich Filmów Fabularnych w Gdyni, Kryształowy Globus – Międzynarodowy Festiwal Filmowy w Karlovych Varach, Orły – Polska Akademia Filmowa, Syrenka Warszawska – Stowarzyszenie Dziennikarzy Polskich, Złota Taśma – Stowarzyszenie Filmowców Polskich, 3-krotnie Złoty Klakier – Festiwal Polskich Filmów Fabularnych w Gdyni, 6-krotnie Złota Kaczka – pismo „Film” oraz licznych nagród i wyróżnień przyznawanych przez środowisko dystrybutorów za bardzo wysokie wyniki frekwencyjne w kinach), jak i państwowych (w tym: 1986 – Nagroda Ministra Spraw Zagranicznych za zasługi w popularyzowaniu kultury polskiej na świecie, 1991 – Nagroda Przewodniczącego Komitetu Kinematografii, 1999 – Nagroda Ministra Kultury i Sztuki w dziedzinie filmu).

Cezary Pazura

Fot. Piotr Myszkowski, www.cezarypazura.pl

Cezary Pazura ukończył studia na Wydziale Aktorskim Państwowej Wyższej Szkoły Filmowej, Telewizyjnej i Teatralnej w Łodzi. Jest jednym z najpopularniejszych i najbardziej lubianych polskich aktorów i twórcą autorskiego kabaretu. Zagrał w ponad 60 filmach produkcji polskiej, austriackiej i niemieckiej. Cezary Pazura to wielokrotny laureat Złotej Kaczki. W 1991 i 1996 roku otrzymał Złote Lwy Gdańskie. Rola w filmie „Psy 2. Ostatnia Krew” przyniosła mu nagrodę na Międzynarodowym Festiwalu Filmów w Valenciennes. Grał m.in. u Andrzeja Wajdy, Krzysztofa Kieślowskiego, Juliusza Machulskiego, Władysława Pasikowskiego. Niezapomniane aktorskie kreacje stworzył w filmach: „Sztos”, „Chłopaki nie płaczą”, „Ajlawju”, „Szczęśliwego Nowego Jorku”, zagrał tytułowe role w komediach „Kariera Nikosia Dyzmy”, „Kiler” i „Kiler-ów 2-óch”. Komedia gangsterska „Weekend” jest jego debiutem reżyserskim, wyprodukowanym przez własną firmę producencką Cezar 10. W styczniu 2012 r. premierę miała kontynuacja kultowej komedii „Sztos”, gdzie Cezary Pazura zagrał jedną z głównych ról, a jego firma wyprodukowała film.

Janusz Rewiński

Fot. polki.pl

Aktor i satyryk. W 1972 r. ukończył krakowską Państwową Wyższą Szkołę Teatralną. Po studiach trafił do poznańskiego Teatru Polskiego, a w latach 1978-1982 występował w warszawskim Teatrze Komedia. Przed kamerami wystąpił po raz pierwszy w 1983 r. w filmie „Sny i marzenia”. Popularność przyniosły mu role w takich filmach jak „Podróż Pana Kleksa”, „Uprowadzenie Agaty” i oczywiście „Kiler”. Przez długie lata Rewiński zajmował się głównie działalnością kabaretową. Występował w „Spotkaniach z Balladą” Wiesława Dymnego, Piwnicy pod Baranami oraz Kabarecie Olgi Lipińskiej. Stworzył wiele udanych duetów kabaretowych, m.in. z Zenonem Laskowikiem w kabarecie Tey, z Bohdanem Smoleniem, a także z Krzysztofem Piaseckim w programach „Ale plama” i „Szkoda gadać”. Był współtwórcą słynnych Skautów Piwnych, a także Polskiej Partii Przyjaciół Piwa.

Jerzy Stuhr

Fot. Krzysztof Wellman, fototeka.fn.org.pl

Aktor, reżyser filmowy i teatralny, pedagog. Ukończył polonistykę na Uniwersytecie Jagiellońskim i Wydział Aktorski krakowskiej Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej. Podczas studiów był związany z krakowskim Teatrem STU, a po ich ukończeniu rozpoczął pracę w Starym Teatrze w Krakowie. Ma na swoim koncie wybitne role w spektaklach i filmach.

Grał u Krzysztofa Kieślowskiego, Andrzeja Wajdy, Juliusza Machulskiego. Role w filmach tego ostatniego („Seksmisja”, „Kingsajz” i in.) przyniosły mu komercyjną sławę. W 1994 r. Stuhr zadebiutował po drugiej stronie kamery, reżyserując film „Spis cudzołóżnic”. Sławę reżyserską przyniósł mu film „Historie miłosne”.

W latach 1990-1996 oraz 2002-2008 był rektorem krakowskiej PWST. W 2007 r. został doktorem honoris causa Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach. W 2008 r. otrzymał Złotą Kaczkę dla „najlepszego aktora komediowego stulecia”. W 2012 r. odebrał Złote Berło – nagrodę Fundacji Kultury Polskiej za „wspaniałe dzieła teatralne i filmowe, przejmujące i porywające kreacje aktorskie oraz refleksyjną i niebanalną memuarystykę”.

Małgorzata Kożuchowska

Fot. Magdalena Łuniewska

W 1994 r. ukończyła Państwową Wyższą Szkołę Teatralną w Warszawie. Po studiach rozpoczęła pracę w warszawskim Teatrze Dramatycznym, a od 2005 r. należy do zespołu aktorskiego Teatru Narodowego. Popularność przyniosły jej role filmowe i telewizyjne w takich produkcjach, jak: „Kiler”, „Kilerów 2-óch”, „M jak miłość”, „Zróbmy sobie wnuka”, „Tylko miłość”, „Rodzinka.pl”, „Prawo Agaty” i „Druga szansa”.

Zajmuje się także dubbingiem: podkładała głos m.in. Gloirii w serii filmów „Madagaskar” oraz Białej Królowej w filmach „Alicja w Krainie Czarów” i „Alicja po drugiej stronie lustra” Tima Burtona.

Jest laureatką wielu nagród i wyróżnień, m.in. przyznawanych przez publiczność. Dwukrotna laureatka TeleKamery dla najlepszej aktorki, laureatka Złotej Kaczki dla najlepszej aktorki, wyróżniona tytułem „Najlepsza polska aktorka” w plebiscycie czytelników „Super Expressu”. Za rolę Ewy Szańskiej w filmie „Kiler” Juliusza Machulskiego została wyróżniona na 27. Koszalińskim Festiwalu Debiutów Filmowych „Młodzi i Film” nagrodą Super Jantara za najlepszy debiut aktorski ostatniego dziesięciolecia.

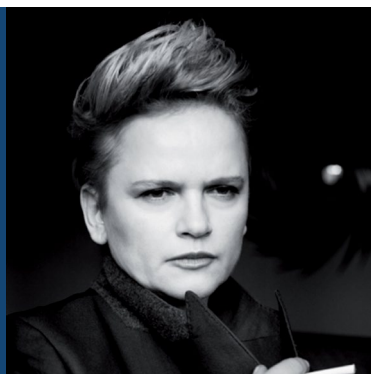
Otrzymała główną nagrodę za rolę Żony w przedstawieniu Teatru Telewizji „Ich czworo” Gabrieli Zapolskiej w reżyserii

Marcina Wrony na 16. Festiwalu Teatru Polskiego Radia i Teatru Telewizji Polskiej „Dwa Teatry” w Sopocie.

Odznaczona Brązowym Medalem Zasłużony Kulturze – Gloria Artis oraz Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Katarzyna Figura

Fot. Mikołaj Tym/Agencja Bumerang,
agencjabumerang.pl

Niepowtarzalna i wybitna aktorka filmowa, telewizyjna i teatralna. W 1985 r. ukończyła Państwową Wyższą Szkołę Teatralną w Warszawie, edukację kontynuowała w paryskim Conservatoire d'Art Dramatique. W 1987 r. zastąpiła rolę Marioli Wafelek w "Pociągu do Hollywood" Radosława Piwowarskiego.

Od 30 lat występuje w topowych polskich produkcjach. Wystąpiła w kilku filmach zagranicznych. Laureatka wielu prestiżowych nagród, w tym w 2004 r. za najlepszą rolę kobiecą w filmie "Żurek". Aktorka o niesłabnącej popularności, od 2013 r. wykłada w Gdyńskiej Szkole Filmowej GSF.

Kiler-ów 2-óch – o filmie subiektywnie

„Kiler-ów 2-óch” jest kontynuacją pierwszej części przeżyć Jerzego Kilera (Cezary Pazura). O drugim filmie z tej serii spokojnie można powiedzieć, że dorównuje humorem i oryginalnością fabuły pierwszej części.

Historia jest umiejscowiona w rok po tym, jak wrogowie Jurka z pierwszej części filmu: Lipski (Jan Englert) i Siara (Janusz Rewiński) trafiają do więzienia. Kiler od tamtego czasu zrobił karierę, stał się znanym filantropem grywającym w tenisa z prezydentem. Założył fundację charytatywną i zajął się pomaganiem potrzebującym. Jednak Lipski i Siara znajdują sposoby, żeby uwolnić się z więzienia i wspólnie planują zemstę na Kilerze.

Zarówno główne postacie w filmie, jak i role drugoplanowe to plejada świetnych kreacji aktorskich. Role Siary, Kilera czy Komisarza Ryby stały się już kultowe, a wypowiedane przez nich kwestie weszły do potocznego humorystycznego języka Polaków. Muzyka Elektrycznych Gitar dopełnia całości. Formacja skomponowała hity pełne lekkości i poczucia humoru, które idealnie wpisały się w klimat filmu.

Druga część „Kilera” wydaje się bardziej komiczna i prześmiewcza od poprzedniej. Film jest pełen zwrotów akcji, w zabawny sposób nawiązuje do gangsterskich produkcji hollywoodzkich. Juliusz Machulski obronną ręką wyszedł z zadania stworzenia sequelu. „Kiler-ów 2-óch” weszło do klasyki polskich komedii.

Fot. Freepik

Kilka słów o audiodeskrypcji

Audiodeskrypcja jest techniką dźwiękowego, słownego opisu przedmiotów, obrazów, wydarzeń i innych treści wizualnych. Pojęcie wywodzi się z łacińskich słów: audio – dotyczący słuchu, dźwięku oraz descriptio – związany z rysowaniem, opisywaniem. Służy przekazywaniu informacji wizualnych tym, którzy nie mają możliwości ich odbioru – osobom niewidomym i słabowidzącym.

Audiodeskrypcja najpowszechniej jest stosowana w celu udostępnienia osobom z dysfunkcją wzroku elementów kultury i sztuki – obiektów architektonicznych, malarstwa i rzeźby, gry aktorskiej w teatrze i filmach, a także podczas widowisk sportowych. Może być jednak użyteczna w wielu innych sytuacjach – na przykład jako opis dźwiękowy każdego innego otoczenia: przestrzeni publicznych, urzędów, uczelni, bibliotek i innych miejsc, które powinny być dostępne dla każdego obywatela, niezależnie od jego indywidualnych ograniczeń.

Audiodeskrypcja sztuk plastycznych – malarstwa, rzeźby, fotografii – jest udostępniania w muzeach i galeriach sztuki dzięki zastosowaniu audioprzewodników. Dzięki nagranej na nich ścieżce dźwiękowej osoby niewidome poznają obiekt – prezentacja następuje od elementów ogólnych do szczegółów, w taki sposób, aby osoba niewidoma mogła połączyć je ze sobą w całościową wizję.

Audiodeskrypcja wydarzeń sportowych jest tworzona na żywo, a niewidomi kibice słuchają relacji dzięki zestawom słuchawkowym. Audiodeskrypcja meczu przypomina relację radiową – w szczegółowy sposób opisuje lokalizację zawodników i akcji na boisku, a także reakcje kibiców na trybunach.

Audiodeskrypcja filmu, audycji telewizyjnej czy spektaklu teatralnego polega na wpleceniu dodatkowej ścieżki dźwiękowej pomiędzy dialogi aktorów. Opisywane są elementy scenografii i otoczenia aktorów, ich zachowania, mimika i gestykulacja, przebieg scen, scenografia i kostiumy, barwy i światło. Są to elementy, którymi twórcy filmowi kształtują sposób odbioru filmu i tworzoną w nim atmosferę dla gry aktorskiej, a które nie są możliwe do odbioru bez wzroku. Audiodeskrypcja nie musi wypełniać każdej przerwy między dialogami, pozwala też usłyszeć ścieżkę dźwiękową, tło dźwiękowe wydarzeń i interpretować przebieg scen na podstawie głosów aktorów, słyszanych w nich emocji i dźwięków otoczenia. Dzięki temu odbiorcy mają szansę na samodzielną interpretację i refleksję nad tym, co chciał przekazać twórca.

Audiodeskrypcja filmów w Polsce wywodzi się od tyflofilmów, czyli filmów, które oprócz oryginalnej ścieżki dźwiękowej były wzbogacone o dodatkowe opisy wizualnych elementów obrazu filmowego. Od filmów audiodeskrybowanych współcześnie różniły się jednak tym, że ich odtwarzanie było zatrzymywane, aby w przerwach między dialogami zmieścić opisy przebiegu wydarzeń. Powodowało to wydłużenie czasu trwania filmu i tym samym uniemożliwiało ich odbiór podczas pokazów kinowych kierowanych do szerokiej publiczności. Pierwszy polski pokaz tylofilmu – trzeciego odcinka serialu „Ekstradycja” – odbył się w 1999 r. w Ośrodku Leczniczo-Rehabilitacyjnym dla niewidomych w Muszynie.

Organizator – Fundacja Szansa dla Niewidomych

W 2017 r. Fundacja Szansa dla Niewidomych obchodziła 25-lecie swojego istnienia. Fundacja, założona w 1992 r. przez niewidomych i ich widzących przyjaciół, w swoich działaniach koncentruje się na wspieraniu osób, które straciły wzrok, a medycyna nie daje im nadziei na poprawę losu. W Europie i Ameryce Północnej niewidomi i niedowidzący są zrehabilitowani i oprzyrządowani na taką skalę, że dorównują widzącym. Fundacja Szansa dla Niewidomych stara się, by tak było i w Polsce.

Jesteśmy przede wszystkim organizacją, która doradza niewidomym i słabowidzącym, jak aktywnie żyć i odnosić sukcesy. Nasi beneficjenci biorą udział w profesjonalnych szkoleniach i warsztatach, otrzymują od nas w trakcie ich trwania niezbędne materiały szkoleniowe, jak chociażby podręczniki dotyczące nowoczesnej rehabilitacji.

Bardzo ważnym przedsięwzięciem, które organizujemy od wielu lat, jest międzynarodowa Konferencja REHA FOR THE BLIND® IN POLAND, największa w Europie Wschodniej i Środkowej impreza o takiej tematyce. Jest to niesamowite wydarze-

nie nie tylko dla całego środowiska osób niewidomych i słabowidzących, ale dla wszystkich, którzy pragną bliżej poznać świat „dotyku i dźwięku”. Corocznie w wydarzeniu uczestniczy kilka tysięcy osób z całego świata, a Konferencja odbywa się pod honorowym patronatem Małżonki Prezydenta RP, a w 2017 r. również samego Prezydenta RP. W 2019 r. będziemy obchodzić jubileusz 20-lecia konferencji REHA, na który już teraz zapraszamy naszych Czytelników!

Wydawca:

Fundacja Szansa dla Niewidomych

Ul. Chlubna 88

03-051 Warszawa

Tel: +48 22 51 010 99

Email: szansa@szansadlaniewidomych.org

Facebook: <https://www.facebook.com/Szansa/>

Zdjęcie na okładce: Freepik

Publikacja została wydana w ramach zadania „Warszawskie wieczory filmowe z audiodeskrypcją”, dofinansowanego ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego pochodzących z Funduszu Promocji Kultury i ze środków własnych Fundacji Szansa dla Niewidomych.

**Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego.**

Fundacja Szansa dla Niewidomych
Chance for the Blind Foundation

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego.